

“ואל תפרוש מן הציבור” (אבות פירק ב' משנה ד') – הכלל

פעולה ב'

מטרת הפעולה:

חניכים ילמדו על החשיבות שבהשתייכות לקבוצה (כלל) וההתבטלות אליה תוך התמקדות בקבוצה (לעומת הפרט).

מבנה הפעולה:

- א. תרומה לכלל
- ב. ערך ההתמסרות לכלל ולמענו.
- ג. האם באמת אפשר להתמסר לכלל?

מהלך הפעולה:

א. תרומה לכלל

לפני הפעולה נארגן ביחד עם החניכים התנדבות קבוצתית שהקבוצה תצא אליו שלא באחד מימי הפעילות בסניף.
לאחר ההתנדבות נדון עם החניכים מדוע חשוב להתנדב והאם מתנדבים גם שכשזה לא עושה טוב למתנדב בגלל החשיבות שבהתנדבות או, שמתנדבים רק במקום שעושה טוב למתנדב.
נבקש מחניכים לערוך רשימה יומית של מעשים טובים שהם עושים שאין בהם נגיעה אישית או אינטרס אישי בעשייתם.
נבקש מהחניכים להביא את הרשימה לפעולה הבאה.

ב. הערך ההתמסרות לכלל ולמענו

שלב א':

נשחק עם החניכים תופסת מוחלפת.

כללי המשחק הם כמו בכל תופסת - יש תופס וכל השאר נתפסים.
המשחק יגמר כשהתופס יתפוס באופן מוחלט את מספר הנתפסים שנקבע מראש.
נתפס מוחלט - חניך שיייתפס כמספר הפעמים שנקבע יחשב למי שנתפס בצורה מוחלטת
ויהיה מחוץ למשחק.

הערה: בקבוצת של עד 10 חניכים מומלץ שחמש תפיסות יחשבו לתפיסה מוחלטת ומספר
החניכים שצריכים להיתפס כדי לגמור את המשחק יהיה בהתאם חמישה.
בקבוצות של 10-20 חניכים מומלץ שארבע תפיסות יחשבו לתפיסה מוחלטת ומספר
החניכים שצריכים להיתפס כדי לגמור את המשחק יהיה בהתאם ארבעה חניכים.
בקבוצות של מעל 20 חניכים מומלץ ששלוש תפיסות יחשבו לתפיסה מוחלטת ומספר
החניכים שצריכים להיתפס כדי לגמור את המשחק יהיה בהתאם שלושה חניכים.

חניך שנתפס צריך להכריז בקול "נתפסתי".

החניך אחראי לספור את הפעמים שהוא נתפס.

איך נשתחרר מ"התפיסה"?

חניך אחר יתפוס את מקומו של החניך שנתפס על ידי התופס. החניך ייגש אל החניך
התפוס, יעמוד לצדו ושני החניכים יצעקו יחד "החלפנו" והחניך השני יעמוד היכן שעמד
החניך הראשון.

מה יקרה אחרי שמתחלפים?

החניך שהיה תפוס- יוכל להסתובב חופשי כמי שלא נתפס (אך עדין יזקוף לחובתו שנתפס)
ואילו החניך שלקח את מקומו ינהג כמי שנתפס (אך לא יזקוף לחובתו שנתפס בעקבות
ההחלפה).

דרך נוספת להשתחרר:

אם התופס יגע בחניך הנמצא במצב של "תפוס", החניך התפוס ישתחרר. אם מדובר

בחניך שהחליף חניך אחר הוא **לא** יזקוף לחובתו בנגיעה זו "תפיסה".

אסור לתופס "לשחרר" חניך ולתפוס אותו מיד לאחר מכן.

הערה: ניתן להגביל את התופס בחוקים נוספים [לדוגמא: אסור לתופס את אותו חניך
אם הוא לא תפס (לא כולל שחרורים של חניכים תפוסים אחרים) מספר מסויים של חניכים לפני
כן וכד'].

שלב ב':

נשאל את החניכים מדוע הם עזרו לחבריהם התפוסים להשתחרר תוך הגבלת חופש התנועה שלהם והסתכנות בתפיסה עצמית שלהם?
נדבר עם החניכים על היכולת של אדם לשכוח מעצמו לטובת האחר ובאפשרות כי האדם יותר על צרכיו האישיים בשביל הכלל.

ג. האם באמת אפשר להתמסר לכלל?

נחלק לחניכים את "הנני" של הרב אלימלך בר שאול זצ"ל (נספח 1).
נבקש מהחניכים לא לקרוא את "הנני" ונקריא בפניהם את הדברים הבאים:
"כל תפילה שאין מתפללים בשם כל ישראל אינה תפילה" (רב פנחס מקוריץ)
נבקש מהחניכים לקרוא לעצמם את "הנני".
נשאל את החניכים מדוע מתפללים בלשון רבים, האם הם מזדהים עם זה והאם הם תמיד נענים לקריאה של "הנני" שמתגלה בחיים האישיים שלהם.
הערה: אפשר לדון עם החניכים על הביטוי של האישיות הייחודית שלהם בעשייה בשביל כולם אך לא להגיע לדין האם השנים סותרים זה את זה.
נפזר בחדר קטעי עיתונות נבחרים (נספח 2).
נבקש מהחניכים לומר מה מאפיין את כל אחד מהאישים בקטעים המפוזרים.
הערה: נדגיש בפני החניכים שלמרות שמדובר באירועים של "חיים ומוות", מה שמייחד את האנשים בקטעים הוא ההתבטלות האישית הפרטית וההתמסרות לאחר ולכלל.
נדגיש בפני החניכים שהתודעה של מסירות נפש למען הכלל לא נולד ביום אחד אלא לאחר תהליך של למידה, חינוך והפנמה של ערך הכלל וחשיבותו ומכך מגיעים להתמסרות והתבטלות של הפרט לכלל.
נשאל את החניכים מה הם היו עושים במצבים אלו (מצד האמירה וב-"שעת המבחן").
נשאל את החניכים האם ההתמסרות וההתבטלות לכלל מתבטא כל הזמן ואיפה זה בא לידי ביטוי בחייהם.

נספח 1

"הנני"

ויאמר הנני (בראשית, וירא, כ"ב, א')

"ויאמר הנני" – "הנני" לכהונה, "הנני" למלכות, "הנני" לשחוט, "הנני" ליהרג (תנחומא קדום, שם, מ"ד)

הקב"ה קורא: "אברהם, אברהם", והתשובה: "הנני". הנני – **לכל שליחות מטעם ההשגחה העליונה**. לכל פקודה מאת ה'. גם הקשה ביותר והנשגבה ביותר.

"הנני" - מיד, וללא שאלה, וללא תנאי.

"הנני" - כולי, ללא שיעור וללא שיור.

ומסתבר: "הנני" של **אברהם אבינו** הוא **תורה לזרע אברהם** לדורות עולם.

אדם מישראל, לפי כחו זמנו ומקומו, צריך לומר: "הנני" – **לכל** אשר יידרש לכלל ולפרט. לכל שליחות, אם נעימה ואם בלתי-נעימה. אם קלה ואם קשה. אם של הפסד ואם של שכר.

ורק מי שעונה "הנני" – לכל פקודה, זוכה לכבוד וגדולה (ברא"ר, נ"ה).

"הנני" – היא דרך: דרך האדם בעלמו של הקב"ה.

(ריח מים, הרב אלימלך בר שאול, "הנני", עמ' 47)

נספח 2

שדרות: גוננה על אחיה מהקסאם ונפצעה אנושות

אלה אבוקסיס נפצעה אנושות, כאשר גוננה בגופה על אחיה תמיר בן ה-10, שנפצע בינוני-קשה מפגיעת רקטת קסאם ברחוב ירושלים בשדרות. הבוקר: עוד שתי רקטות נחתו באזור התעשייה בשדרות ובשטח פתוח באחד הקיבוצים של שער הנגב. איש לא נפגע.

שמוליק חדד

פורסם: 15.01.05, 18:44. Ynet.

מטח הקסאמים לא עוצר: הבוקר (יום א') נחתו שתי רקטות קסאם בשטח פתוח ליד אחד הקיבוצים בשער הנגב, וליד אזור התעשייה של שדרות. איש לא נפגע. אמש נפצעה אנושות אלה אבוקסיס בת ה-17 משדרות, בנפילת רקטה בעיר, לאחר שגוננה בגופה על אחיה תמיר, בן ה-10, שנפצע בינוני עד קשה. שלושה תושבים נפגעו קל מרסיסים ושלושה אחרים לקו בחרדה.

שוגרו מאזור בית-חנון. אחת מהן
לנפגעים. הפצועים הובהלו לבית-
הנערה שנפגעה אנושות הועברה
למחלקת טיפול נמרץ ילדים. גם
שחלה החמרה במצבו. נזק נגרם

האירוע, סיפר ל-ynet: "שמענו
ראינו שלושה ילדים, חלקם אחים,

שתי הרקטות שפגעו בשדרות
נחתה ברחוב ירושלים, וגרמה
החולים "ברזילי" באשקלון.
משם ל"סורוקה" בבאר-שבע,
אחיה הגיע ל"סורוקה", לאחר
למספר בתים וכלי-רכב.

ג'יקי ג'לדטי, שהגיע ראשון לזירת
פיצוץ עז ויצאנו החוצה, אחי ואני.

שרועים על הכביש. הנערה הראשונה נפצעה קשה מאוד ולא היה לנו הרבה מה לעשות במקרה
שלה. השניה נפגעה מרסיסים ליד האוזן, וביצעתי חסימה במקום בו יצא הדם. התפללנו שיגיעו
אמבולנסים במהירות והם באמת הגיעו מהר. טיפלו בנערים עד שפינו אותם. שלושת הנערים
מתגוררים ממש ליד, ולהערכתי הם שמעו את ההתרעה של 'שחר אדום'. הם רצו לכיוון הבית
וכנראה שהקסאם השיג אותם ופגע בהם".

...

"היום הזה הוא יום קשה מאוד בגלל העובדה שקברנו אתמול שניים, מחר נקבור עוד אחד ונערה
אחת נאבקת על חייה הקסאמים", אמר אלברט גבאי, תושב העיר. "הכעס של התושבים מובן
בהחלט ואני שומע קריאות של תושבים לצאת לפעולה בעזה, לתת לצבא לפעול. גם כעס כלפי
ראש העיר גדול מאוד, למרות שהוא מנסה ככל יכולתו לפעול בתנאים הקשים. אני מניח שבימים
הקרובים, אם המצב הזה יימשך, נראה פעולות דרסטיות של התושבים".

בהכנת הידיעה השתתפו חנן גרינברג, אילן מרסיאנו ורוני סופר

ממרוקו.

1954. בבסיס הדרכה של
חיל-רגלים לביקורו של
אליוט. מארחיו של קולונל
למחנה צה"ל, אשר בו
החדשים מצפון אפריקה,
הצבאיים של הצעירים
ולוב, שהגיעו לארץ ללא

נתן אלבז - הגיבור

בוקר ה-11 בפברואר
צה"ל נערכו חיילי יחידת
קצין בריטי בכיר, קולונל
אליוט תיכננו להביאו
נקלטים רבים מן העולים
להציג בפניו את הישגיהם
ממרוקו, אלג'יר, תוניס

קרובים, ומצאו בצה"ל את ביתם. אחד מן החיילים היה נתן אלבז בן ה-21, בן למשפחה מרובת ילדים מן העיירה צפרו אשר במרוקו, המרוחקת כ-40 ק"מ מן העיר הגדולה פאז. מגיל צעיר ידע נתן אלבז שביתו אינו במרוקו. התפרצויות אנטישמיות והסתה נגד היהודים רק חיזקו את החלטתו לעלות לארץ-ישראל. בגיל 17 התנדב ל"הגנה" היהודית ושנה אחרי כן, למרות התנגדות הוריו יצא בדרכו לישראל. נתן אלבז התגייס לצה"ל, ומצא בית וחברים. באותו בוקר התנדב נתן יחד עם חבר אחר לפרק מנגנונים מרימוני-יד. לפתע נשמעה נקישה. ניצרת אחד הרימונים, שהיה בידי נתן אלבז, השתחררה. כל השאר התרחש תוך ארבע שניות – פרק הזמן עד להתפוצצות הרימון. נתן אלבז צעק "רימון!" ויצא מן האוהל מתוך כוונה להשליך את הרימון. לתדהמתו הבחין מכל עבר בקבוצות חיילים. הוא פרץ בריצה לעבר התעלה שבקצה המחנה. על סף המחפורת תמו ארבע השניות. הרימון התפוצץ. כאשר התפזר העשן, גילו חבריו, שנתן אלבז נהרג במקום. דובר צה"ל פירסם הודעה על מותו של טוראי נתן אלבז, אשר הקריב את חייו כדי למנוע אסון. יגאל אלון ז"ל, אז שר-העבודה, שהתפעל ממעשה הגבורה של נתן אלבז, כתב בדברי ההספד: "החייל הצעיר, נתן אלבז, לא רק הקריב את חייו למען הצלת חבריו. הוא גם הוכיח במותו: 'היזהרו בבני גלות מרוקו, שמהם תצא תורה'".

(פורסם באתר של חטיבת גבעתי)

האירועים הביטחוניים הקשים של שנת תשס"ו (2006) מצאו את גדוד 51 בלב העשייה הצבאית. לאחר שחייל צה"ל נחטף ונלקח לרצועת עזה, לחם הגדוד באזור עזה, אך בעקבות הסלמה בגבול הצפון, נקרא הגדוד לעלות צפונה, ועד מהרה התברר שהוטלה עליו משימה קשה ומוכנת, השתלטות על "בירת" החיזבאללה, בינת ג'ביל.

בכ"ט בתמוז, בלילה, קיבל גדוד 51 פקודה לעזוב את עמדותיו בפאתי העיירה בינת ג'ביל ועצמה. בשעת לילה מאוחרת החלה

לקראת השעה חמש לפנות בוקר, הפלוגה הרובאית להשתלט על בית זיהה אחד הלוחמים מחבל ופתח חילופי אש בין מחבלים לבין חיילי

ולהתקדם פנימה לתוך העיירה תנועת הגדוד פנימה. בא' באב, שלח רועי את מחלקת הגדוד של מסוים. במהלך ניסיון ההשתלטות עליו באש. כתוצאה מכך, החלו

מחלקת החוד. רועי נתן למחלקת החוד פקודה לצאת באיגוף ולנטרל את המחבלים. במהלך

עמיחי מרחביה ז"ל, מאש פציעתו והמשיך להתקדם לכיוון להגיע אליהם, נתקל בחומה אנושות כשתוצאה מפגיעת נוספים במחלקה נפצעו אף שכמות גדולה של מחבלים, הסתתרו מאחורי החומה

האיגוף נפצע מפקד המחלקה, המחבלים. מרחביה דיווח על המחבלים, אולם לפני שהספיק שמנעה את התקדמותו ונפצע רימון שהושלך לעברו. חיילים הם. איש לא ידע בשלב זה חמושים מכף רגל ועד ראש,

הגבוה, עשרות מטרים בלבד ממקום האירוע. רועי התקדם לחצר בה פגע מרחביה וניסה לחלצו, תחת אש.

בעוד רועי והקשר שלו עסוקים בניסיון חילוץ של מרחביה על גבי אלונקה שהועברה אליהם משמעון אדגה, שנהרג בהמשך הקרב, זיהה רועי לפתע רימון שנחת במרחק של עשרות סנטימטרים ממנו. היה ברור שפיצוץ הרימון יפגע בחיילים רבים שהיו אז בחצר שליד החומה. לא היה די זמן כדי להזהיר או לברוח, גם לא היה אפשרי להרחיק את הרימון באופן שימזער את פגיעתו. בשבריר השנייה שעמד לרשותו, זינק רועי על הרימון וספג את מלוא עוצמת הנפץ. החיילים שהיו לידו שמעו אותו קורא בקול 'שמע ישראל'.

רועי נפג אנושות, אך עוד נשאר בחיים מספר רגעים. ברגעים אלו, הספיק להורות לחיילים לתפוס מחסות ולהשיב באש. לחיילים שבאו לחלצו אמר: "לכו למרחביה, למרחביה". הוא ניסה ללחוץ על מכשיר הקשר ולדווח על מותו שלו. האחרון שראה אותו בחיים היה סרן איתמר כץ, קצין שהסתפח ליחידה במהלך הלחימה ובמהשך לקח את הפיקוד על הפלוגה. תוך כדי ניסיון להציל את חייו של רועי, נדהם כץ לראות את רועי מרים את ידו ומושיט לו את מכשיר הקשר המוצפן שלו, לבל ייפול בידי האויב.

רועי נטמן בהר הרצל ביום הולדתו ה-31, כשהוא מתיר אחריו אישה - שרה, שני בנים - גלעד ויואב, הורים - אהרן ושושנה, ושתי אחיות - יפעת ונעה. מי שכל כך חיפש בחייו קשר עם תלמידי חכמים, נטמן לצדו של הרב הראשי לצה"ל, הרב גד נבון זצ"ל.

"הייתי מעדיפה אותו חי"

הם היו ארבעה - מפקד פלוגת טנקים, שהתנדב ושב מחופשה, ושלושה לוחמים שצירף אליו. יחד נכנסו ללבנון כדי לחלץ פצועים תחת אש ולהעביר אספקה וחומרי מודיעין. בקרב הקרקעי האחרון ספגו פגיעת טיל קטלנית. בקרוב יקבלו הוריהם ציונים לשבח. בשיחה עם ynet הם מספרים על הבנים האמיצים, שלא ישובו

מיטל צור

פורסם: 11:51, 13.03.07, Ynet.

"בניה היה גיבור כל חייו. 'כוח בניה' שנקרא על שמו במלחמה היה סמלי לדרכו" - כך אומרת

אמו של רב-סרן בניה ריין ז"ל, השנייה. בניה והלוחמים שהיו ונהרגו יחד מפגיעת טיל, הלב שהפגינו בקרבות.

בגזרה המזרחית. הם עקבות הברזל. לצוות לא היה

היום (ג') ל-ynet חגית ריין, שנפל במלחמת לבנון בצוות הטנק שעליו פיקד יקבלו ציון לשבח על אומץ ארבעת הלוחמים פעלו השתייכו לגדוד שלח מחטיבת

שם קוד מוסכם ברשת הקשר, והוא זכה לכינוי "כוח בניה", על שם המפקד שביקש להצטרף לכוחות הלוחמים, אף על פי שלא נשא בתפקיד רשמי והמתין למינוי כמפקד על פלוגה מבצעית.

רב-סרן בניה ריין אסף אליו את סמ"ר אדם גורן כטען-קשר, סמ"ר אורי גרוסמן (בנו של הסופר דוד גרוסמן) כתותחן וסמ"ר אלכס

בונימוביץ כנהג הטנק. בין השאר מורכבות ומסוכנות ובהעברת האחרונים החליט אלוף פיקוד הארבעה ציון לשבח על גבורתם.

הזמן: 'כוח בניה נכנס, כוח בניה

השתתפו הארבעה בפעולות חילוץ אספקה ו חומרי מודיעין. בימים המרכז יאיר נוה להעניק להורי "ברשת הקשר היה ניתן לשמוע כל

יוצא, כוח בניה חילץ, כוח בניה מוביל חיילים וכוח בניה הביא אספקה", סיפרה ריין. "ואכן, בניה היה כזה - תמיד מתנדב ותמיד עוזר.

גם למלחמה הזאת הוא התנדב. הוא הכשרה עם חיילים ויצא לרגילה. כל

היה מפקד פלוגה, גמר מסלול

יום התקשר הביתה ושאל: 'אמא, המג"ד התקשר? חיפשו אותי?' ואני ענית לך 'תירגע, אף אחד לא התקשר. תיהנה מהחופש'. בניה חזר מחופשתו ורצה לקבל פלוגה. הוא אמר לי 'תושבי הצפון לא חזרו עדיין הביתה, ולכן אני לא יכול לנוח'.

"הסעתי אותו לבסיס. בדרך הוא שמח מאוד על כך שהוא חוזר למרכבה. הוא אהב מאוד את טנק המרכבה 4, ושמח שעכשיו ננצח ונחסל את החיזבללה, ותושבי הצפון יחזרו לביתם. כשהגענו לבסיס הוא נתן לי נשיקה. הוא אף פעם לא נתן נשיקות. תמיד אני הייתי זאת שמנשקת. כשיצא מהרכב נתן לי נשיקה נוספת. נבהלתי ואמרתי לו 'בניה, מה קורה?' והוא אמר לי 'אמא, תשמרי על עצמך' ונכנס לבסיס.

"פרצתי בבכי וחזרתי הביתה. כשהגעתי, אמרתי לבעל 'נפרדתי מבניה היום'. ידעתי שהוא יציל אחרים בכל הזדמנות שתהיה. הוא אספקה. הוא לא חשב על עצמו, "עכשיו הוא מקבל צל"ש. לא שאני לדעת שבני היה גיבור בחייו ובמותו. זה הכוח שמניע גם אותנו. הכוח שנותן לנו להמשיך. ביום ראשון השבוע, בננו הצעיר יותר התגייס לגולני ועכשיו הוא בסיירת אגוז. אנחנו תומכים בו בשמחה, כי לך חינכנו את הילדים שלנו".

תמיד התנדב לחלץ, לעזור ולהביא איפה שהיו פצועים - הוא היה שם. לא מעריכה זאת, אבל אני לא צריכה אנו גאים בו על כל מעשיו. כוח בניה

"בני וחבריו הם ארץ ישראל היפה"

"אדם היה ביישן ושקט, אבל כשהיה מדבר הוא היה אומר דברים מדויקים, לעניין", סיפרה עליזה גורן, אימו של אדם גורן ז"ל. "הוא תמיד היה בודק דברים לפני שהגיב ולפני שפעל. הוא גם היה סקרן מאוד. בני וארבעת הלוחמים שהיו איתו הם ארץ ישראל היפה. "זה לא היה צוות שהיה אמור לצאת, אך הם החליפו את החברים שלהם בפעולת החילוץ הזאת. באותו יום אדם נכנס בפעם השנייה ללבנון, והיה לו חשוב מאוד להציל את החבר'ה שהיו תקועים בשטח. אני גאה בבן שלי. היום, עם קבלת הדרגות, התחושה שעוברת בי היא שהייתי מעדיפה אותו חי. אנחנו חושבים עליו כל יום, כל הזמן".

הציל את שכניו: "הורדתי חולצה, חסמתי עורקים"

צליל צנזור ובתו בת ה-17 סיכנו את חייהם, יצאו לרחוב בעיצומה של מתקפת רקטות ופעלו באומץ ובקור רוח כדי להציל את שכניהם, ליאור ונתי. בסיוע ynet, נפגשו עמם המשפחות. הרופאים: זה פשוט מדהים, הם הצילו חיים באופן חד-משמעי.

"ראיתי פולסים של דם יוצאים ממנו והבנתי שאם אני לא עוצר את הדימום, הבחור יגמור. לא זיהיתי בכלל שמדובר בשכנים שלי ופעלתי במהירות".

כך, במשפטים ענייניים ומדודים, תיאר הבוקר (יום ב') צליל צנזור את פעולות ההחייאה שלו ושל בתו, שהצילו את חיי שניים משכניהם, פצועי מתקפת הגראדים על באר שבע שלשום. במפגש מרגש בבית החולים סרוקה, שיחזרו המעורבים את השתלשלות האירועים, אך השורה התחתונה היתה ברורה עוד קודם: תושיה, אומץ וקור-רוח של אזרחים תחת אש הובילה למניעת תוצאות טראגיות של אירוע קשה.

ליאור ג'ורג' בן ה-24 וחברו, נתי חקצ'ור, נקלעו במוצאי שבת לזירת נפילות רקטות שעה שצעדו ברחוב רופין בבאר שבע. השניים, שנפגשו לאחר שלא התראו תקופה ארוכה, ספגו רסיסים רבים בגופם. פעולותיהם של שכניהם לשכונה, צליל ובתו ארינה, הן אלה שהבדילו, למעשה, בין חיים ומוות.

"אני ומשפחתי שמענו את האזעקה ומיהרנו להיכנס למקלט", סיפר ל-ynet צנזור. "לאחר ששמענו את נפילת הרקטה הקרובה, יצאנו החוצה. ראיתי את נתי שוכב ולאחר שלא מצאתי לו דופק, העדפתי, בהחלטה רגעית, לבדוק מה מצבו של ליאור, שגם נפצע, אך לפחות הגיב והיה בהכרה".

ההצלה: "הורדתי את אותה לרצועות וקשרתי בשלב הזה, הגיעה בתי היא את הדופק של נתי. אילתרה חתיכת בד לאחר שכרכה אותו בקצה

צנזור תיאר את פעולת החולצה שלבשתי, קרעתי לליאור חוסם עורקים ברגלו. ארינה, בת ה-17, ובדקה גם ארינה פעלה במהירות, ובאמצעות מקל סובבה אותו

הרגל של נתי ובכך עשתה לו חוסם עורקים".

לדברי עדים לאירוע, צנזור ובתו היו מרוכזים מאוד בטיפול ובהצלת הפצועים. השניים לא התרגשו ממכונת שבערה בצמוד אליהם כתוצאה מנפילת הגראד, ובעיקר מקריאות הכבאים להתרחק מהמקום עקב חשש לפיצוץ בלוני גז. "נתי צעק מכאבים, אבל לא ויתרתי גם לאחר שחוסם העורקים הראשון נקרע", סיפרה ארינה, בתו של צנזור. "צעקתי לאמא שלי שתביא מהר מהבית

ערכה של עזרה ראשונה, למרות שמהרגל שלו לא נשאר הרבה, והחלפתי לו לחוסם עורקים תקני מסיליקון".

מאז אשפוזו, ניסה ליאור לאתר את הגיבורים שאילתרו פעולות רפואיות מצילות-חיים. הרצל יוסף, צלם ynet שהגיע לזירה, תיעד את הרגעים הדרמטיים ובתמונותיו נראה צנזור בעיצומו של הטיפול בליאור. הבוקר הוא אותר והגיע לבית החולים, שם פגש את ג'ורג' וכן את הוריו של חקצ'ור, שעדיין מאושפז במצב קשה במחלקה לטיפול נמרץ.

במהלך הפגישה המרגשת, סיפר ג'ורג' לארינה ואביה כי הוא זוכר את רוב פרטי האירוע. "אני מאוד מודה לכם והיה לי חשוב לפגוש אתכם. אני זוכר שנתי לא הפסיק לצעוק בשניות שאחרי הנפילה: 'הלכו לי הרגליים, הלכו לי הרגליים'. באותם רגעים, שנראו לי אז כמו נצח, צעקתי לאמא ולמד"א, אבל אף אחד לא הופיע עד ששניכם הגחתם. חיכיתי לרגע הזה כל כך הרבה זמן כי ראיתי שאני הולך לגמור שם".

לדברי ג'ורג', הוא ניסה בשלב זה להרגיע את חברו על רקע נפילות הרקטות, ובמקביל תיאר את פעולותיו של שכנו. "הרמתי את הרגל למעלה כדי לנסות להפסיק את זרימת הדם וצליל ממש השתלט על המצב וידע מה לעשות ב-100%. הוא נתן לי צ'אפחות כדי להשאיר אותי ערני, ואפילו אמר לי: 'תזכור שעם הרגל הזאת אתה תחזור לשחק סטאנגה'. הוא הדגיש את השעה שבה עשה לי את חוסם העורקים, 20:50. ברגע שהם הגיעו, חשתי הקלה ענקית ותקווה גדולה שיש מישהו שהציל את חיי חברי ואת חיי. צליל אפילו לא נתן לי לראות את הפציעה הקשה שלי".

"הלוואי שירבו אנשים כמוכם בישראל"

אביו של ליאור בירך אף הוא את צליל. "אני מאוד מודה לכם שהצלתם את הבן שלי ואת חיי של נתי. בלעדיכם, אני לא יודע איפה היינו עכשיו. הלוואי שירבו אנשים כמוכם בישראל, שיעשו ויתנו ולא יסמכו על המערכת הממשלתית".

מנהל בית החולים, ד"ר מיקי שרף, הבהיר כי חוסמי העורקים על הפצועים הצילו את חייהם, ואף תהה אם ארינה היא חובשת: "האלתור שלך והטיפול שלך עם המקל והבד הצילו באופן חד-משמעי את חיי של נתי. זה פשוט מדהים. דיברתי מקודם עם נתי, הוא התעורר ופשוט שמח לשמוע שאתם פה".

ההתרגשות במחלקה לטיפול נמרץ, בה מאושפז נתי, היתה לא פחות גדולה, ודמעותיו של האב משה לא הפסיקו לזלוג לאחר שפגש לראשונה את האנשים שהצילו את חיי בנו. הוא נתן לשניהם חיבוק גדול וסיפר: "לא ידעתי מי אתם בכלל וגם חיפשתי אתכם כדי להודות לכם מקרב לב. נתי

זוכר אתכם ב-100% ופשוט הצלתם את החיים של הבן שלי. כבר מהרגע שנכנסנו לבית החולים, אמרו לנו פה כמה פעמים שאם לא הייתם שם, זה היה נגמר רע מאוד. אתם פשוט מלאכים".

אלעד בן ה-16 התנדב ככבאי, ונספה באסון

כשאלעד ריבן מחיפה שמע על הדליקה בכרמל, הוא לא חשב פעמיים, והתקשר לאמו כדי שתביא לו את מדי המתנדב. הוא הצטרף לכבאים, ויצא להיאבק בלהבות - שגבו את חייו. על שולחנו של הנער, "שעזר תמיד לזולת", נשאר המבחן האחרון בפיסיקה.

יעל ברנובסקי

פורסם 08:01, 04.12.10, Ynet.

הנער שהצטרף לכבאים המנוסים מצא את מותו בשריפה: הלילה (שבת) זוהתה גופתו של אלעד ריבן, נער בן 16 מחיפה, שהתנדב ככבאי ונאבק יחד עם שאר צוותי הכיבוי בלהבות בכרמל. מאז יום חמישי נחשב ריבן, תלמיד בית הספר הריאלי בחיפה, לנעדר, אך הלילה נמוגה התקווה למצוא אותו בחיים.

ריבן התנדב ל"צופי אש", קבוצה של תלמידים מתנדבים שהוכשרה כדי לסייע למכבי האש. כששמע על הדליקה בכרמל, התקשר לאמו וביקש ממנה שתביא לו את מדי המתנדב. הוא לבש אותם, והגיע למקום האירוע. ריבן הצטרף לכבאים שהגיעו מעפולה, ויצא עמם להילחם בלהבות. במהלך הדליקה, הוא נספה בעצמו.

מנהל בית הספר הריאלי, רון כתרי, ביקר את המשפחה, וכינס את התלמידים כדי לבשר להם על שאירע לאלעד. "גבורתנו של אלעד והערכים שעליהם צמח, הביאו אותו לבחור לצאת להציל חיים ולסכן את חייו, מה שהביא עליו את אסונו - אסוננו", אמר כתרי.

צנגוט, סיפרה כי אלעד

לחולשות הזולת. היא

להגיש עזרה אישית

היה "בעל נשמה יתרה",

חובב טיסה מושבע,

מודרכות אחת לכמה

בסימולטור טיסה

המחנכת של אלעד, מלי

היה בוגר, רגיש וקשוב

ציינה כי תמיד היה נכון

לחבר. חבריו סיפרו כי

ואהוד על כולם. הוא היה

שנהג לטוס בטיסות

חודשים. הוא התאמן

ממוחשב בחדרו. הוא אהב גם טיולים, והתכוון לצאת יחד עם חבריו למסע כיתות י"א במדבר יהודה.

"בחג חנוכה - חג הגבורה, איבדנו תלמיד שהיה גיבור אמיתי - מהגיבורים עליהם מושתתת החברה הישראלית, אשר נותנים לנו את הכוח להמשיך", אמר מנדי רבינוביץ', מנהל החטיבה העליונה של ביה"ס הריאלי בו למד אלעד. אלעד למד פיסיקה וערבית, ועל שולחנו המיותם נותר מונח המבחן האחרון בפיסיקה, עם הציון שקיבל -95.

הצוות החינוכי והמערך הייעוצי של ביה"ס הריאלי מפעיל במהלך חופשת החג מרכז תמיכה בחטיבה העליונה בבית בירם,

כדי להגיש סיוע נפשי ותמיכה רגשית לתלמידים ככל שיידרש. "ביה"ס יהיה פתוח והצוות יהיה קשוב לכל תלמיד", אמר מנדי רבינוביץ'.

חבריו ומוקיריו של ריבן פתחו לזכרו קבוצה בפייסבוק. הם סיפרו כי ריבן, תלמיד כיתה י"א וחניך ב"צופי אש", התנדב לסייע לכבאים במבצע החילוץ בבית אורן, ושם נספה. "אלעד ריבן ז"ל, לא נשכחך לעד חבר, בלבנו אתה תמיד", כתבו בקבוצה שהוקדשה לו.